

Olvasók fóruma

Kedves Szerkesztőség,
mint egy külföldön élő magyar, aki az európai egyesülési folyamatot kezdetől fogva figyelmesen nyomon követte, szeretnék hozzászólni ahhoz a három cikkhez, melyeket folyóiratuk 2003/1. számában az Európai Unióval kapcsolatban közölt. A szerzők kétségtelennek tartják, hogy a népüket fenyegető minden rossz az Európai Unió szülöttje. Azért lépnek harcba, hogy Magyarország független maradjon ettől a „Gonosz Birodalomtól”, holott semmi közvetlen tapasztalatuk sincs arról, amit egyszerűen gyarmatosításnak neveznek. Említésre méltónak tartják, hogy Svájc és Norvégia nem lépett be, de eszükbe sem jut feltenni a kérdést, hogy több mint húsz kis és nagy ország miért becsüli ezt a közösséget. Az egyes érveikre nem kívánok kitérni, mert attól véget nem érő vitatkozásokon kívül semmi jót nem várnék. Csak néhány megjegyzést szeretnék tenni:

1) Az *Érted vagyok* alcíme: *A jézusi tájékozódás folyóirata*. Tudomásom szerint Jézus soha nem azt szorgalmazta, hogy hazája kilépjen a Római Birodalom (konkrét helyzetünkre alkalmazva: az „észak-atlanti pénzhatalmat” álcázó Európai Unió) gonosz hatóköréből. Ő egyszerűen elfogadta azt a tényt, hogy a világban együtt nő a búza a konkollyal. Ebből pedig nem arra következtetett, hogy óvakodjunk szántóföldeket bevetni, hanem hogy ne a konkolynak szenteljük figyelmünket, mert azzal elpusztítanánk azt, amire bizony szükségünk van. – Ha az említett három cikk az EU sokrétű valóságától eltekintve főleg a világszerte uralkodó gazdasági rendszer (globalizáció) embertelen hatásait hangsúlyozza, úgy ennek szerintem semmi köze nincs „jézusi tájékozódáshoz”, sőt csak propagandának nevezhető. A magyar népnek nem lesz módja, hogy kimeneküljön a globális verseny világából, akár belép az EU-ba, akár nem. Az EU a globalizáció „csapásainak” nem okozója, hanem inkább tompítja azok káros hatásait.

2) Aki valamit ellenez, beszéljen alternatívákról is. Erről csupán Éliás Ádám mond valamit, de elállt a lélekzetem, amikor olvastam, hogy

„*érzületi alapon*” az EU helyett „*észak-déli tengelyű konföderációs-integrációs folyamat*”-ot javasol „*a magyar népet különösen szerető finnek, lengyelek, bolgárok és törökök*” részvételével. Ezt a „*folyamatot*” még „*tengely*”-nek is nevezi, melyhez szerinte „*Németország is kapcsolódna*”. Miért is kellene törődnünk a körülöttünk élő szlovákokkal, románokkal, szerbekkel, ha „*biztonságunkat*” a „*közvetlen közelünkben*” lévő orosz nagyhatalom biztosítaná? Nem nehéz eldönteni, hogy milyen reális értékük van ezeknek az elképzeléseknek. Tudomásom szerint Moszkva távolabb van Budapeستől, mint Berlin, London, Párizs és Róma, nemcsak földrajzilag, hanem kulturális, történelmi és gazdasági szempontokból is.

Szerintem sokkal reálisabb lenne a következő scenárió: tíz év múlva a magyarok szomszédai közül az EU tagjai: Horvátország, Szlovénia, Ausztria, Szlovákia, Románia, míg Szerbia már tag-jelölt, Ukrajna pedig gazdaságilag az EU partnere. Kire támaszkodhat akkor Magyarország, ha ma visszautasítja a belépést, melyért már annyi áldozatot hozott? Nemzeti büszkeségből nem lehet megélni. „*Csonka Magyarország nem ország!*” – ez volt a jelszó a múlt század harmincas éveiben, mert ez a kis ország érezte, hogy önmagában nem életképes. De hol az alternatíva? A magyaroknak az elmúlt nyolcvan évben nem sikerült megvalósítaniuk József Attila álmát, hogy a környező népekkel együttműködve „*rendezhessék végre közös dolgaikat*”. Az EU megerősödése óta vele konkuráló „*konföderális szellemű integráció*”-nak nincs többé esélye, mert egy nép sem vár már arra, hogy a magyarok újra feltalálják a kerekét.

3) Az objektív tájékoztatáshoz semmi köze nincs annak a kijelentésnek, hogy az EU a „*nemzetközi pénzhatalom*” érdekeinek terméke és eszköze. Az EU valójában a második világháború súlyos terhének sikeres felszámolása. Kiváló francia és német vezetők voltak azok, akik belátták, hogy az évszázados ellenségeskedést csak azzal lehet barátságá változtatni, hogy összehangolják az

eddig ellenséges népek gazdasági érdekeit. Az EU legnagyobb érdeme, hogy az európai népek között a háborúnak még gondolatát is lehetetlenné tette. Nem éppen ilyesmire lenne a magyar népnek is szüksége? Véleményem szerint csak az EU közelsége akadályozta meg, hogy a közelmúlt balkáni háborúival egyidejűleg a Kárpát-medencén belül is fellobbanjának a nemzetiségi ellentétek, melyek során Magyarországnak talán kétmillió menekültet is be kellett volna fogadnia. Legfőbb ideje lenne arra gondolni, hogyan szabadulhatnának meg ezek a népek a trianoni határok átkától. Az *Érted vagyok*-ban csak néhány oldallal tovább Merza József is a „*kárpát-medencei gyűlölködés megszüntetését*” szorgalmazza. Ennek ma egyetlen megvalósítható keretét az EU nyújtja, akár tetszik ez valakinek, akár nem. Felelőtlenségnek tartom, ha valaki ezt az egyetlen megmaradt járható utat „*észak-atlani pénz- és külhatalmi gőzhenger*”-nek nevezi.

4) De hát mit tartsunk a sok utálatos részletről, melyeket az említett cikkek is felsorolnak? – Egy részben elmentmondásos érdekeket képviselő szervezet elkerülhetetlenül csak korlátozott lehetőségekkel rendelkezik, hiszen minden tagállam elsősorban a saját érdekeit szeretné érvényesíteni. Az EU legalábbis elérte már, hogy az érdekek harca nem fegyveres úton, hanem tárgyalásokkal és kompromisszumokkal zajlik! Aki visszaélésekről beszél, óvakodjon attól, hogy a piszkos fürdővízzel a gyereket is kiöntse! Számoljon azzal, hogy az EU fejlődése igen bonyolult folyamat, melyben sok dolog tűrhetetlennek látszik – de ez éppen azt mutatja, hogy nem diktatúráról van szó, hiszen csak egy diktatúra állítja magáról, hogy nem hibázik. Sok tökéletlenség arra is visszavezethető, hogy a szükséges kompromisszumokkal független (!) nemzeti kormányok érdekeit kell egyeztetni. De a sok hiba mellett állandó társadalmi ellenkezés is zajlik, melyben a sokszor lebecsült „*médiának*” is komoly és pozitív szerepe van. A sokféle nacionalizmus felülmúlása és egy „*európai öntudat*” kialakulása igen mélyreható politikai és társadalmi folyamat, melyet nem lehet máról holnapra elvárni. Aki tökéletességet vár el, kezdje azzal, hogy ő maga mit hajlandó tenni annak érdekében.

Sárdy Péter
Achern, Németország